

Juny 2025

84



LA VEU

de Torre Llobeta

Quo
vadis,



Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

Editorial

Guerres, dolor, mort, injustícies, pors, incerteses perquè no sabem cap a on va el món... Aquestes paraules segurament defineixen com ens sentim en temps tan complexos com els actuals. De tot això en parlem en aquesta edició de *La Veu de Torre Llobeta*. Però també hi ha paraules com poesia, llum, amor, alegria, solidaritat, esperança per continuar caminant, creant, construint... I, sobretot,

trobareu la confiança en el fet que, de vegades, l'ésser humà també pot generar bellesa i bondat.

Us desitgem un bon estiu i molt bones lectures!

Consell editorial

Índex

Editorial

Monogràfic: Quo vadis, món?

3. Un món que canvia:

tecnologies i salut

4-5. L'entrevista: Drets humans

6. ¿Qué hacemos con el mundo?

7. VOX *populi*

8. La violación como táctica de guerra

9. Dia feiner

Concurs literari de Nou Barris

10-11. 37è. Concurs literari de Nou Barris

Petits relats

12. El senyal de les vísceres

13. El regal

14. Pantalles

Va de cine

15. En aquest món boig

El racó de la poesia

16. Taller de haikus

17. El racó del haiku. Nit

18. Futuro indefinido / Volar i voler

19. 37è. Concurs Literari de Nou Barris

Un tast dels poemes premiats

20. Tejedoras de palabras. Palabras

Col·laboracions

21. Ligando letras

22. Torre Llobeta sobre rodes.

Aperitiu cultural al Monestir de Poblet i calçotada a Valls

23. El *fandango* de Ravel

24. El Districte de Nou Barris i els noms dels seus barris

Posa en forma la teva ment

25. Sopa de letras / Sudoku

Cuines

26. Tarta Tatín (un delicioso error)

Voluntaris de Torre Llobeta

27. Mi banda sonora

Personatges

28. *Ofelia*, de Millais

Grup de Dones en Forma

29. ¡Hasta siempre!

El nostre medi ambient

30. Del Miedo Ambiente

31. *Vist amb humor*

Contraportada

Consell editorial

Coordinadora Grup de Dones en Forma, Domingo Aragón, Lola Gómez, Celia Juárez, Kuendy Marsà, Elisabet Prades i Joan Xuriach Fusté.

Disseny, portada i maquetació: Consol Camí Adell

La Veu de Torre Llobeta no es fa responsable dels continguts dels articles.

Aquest número de la *La Veu de Torre Llobeta*, també el trobareu publicat al web del centre cívic:
<http://ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta>

Un món que canvia: tecnologies i salut

Tothom sap que en els darrers anys, els grans canvis que s'estan produint en l'àmbit social, polític o planetari, entre molts altres, ens estan capgirant ràpidament la manera de viure, si la comparem amb la de les generacions anteriors.

Molts d'aquests grans canvis han estat bons i han fet que millorin aspectes importants de la nostra vida, com els relatius al camp de la medicina, l'educació, la tecnologia i l'experimentació, la logística, les comunicacions, o els transports, per citar-ne alguns.

Però d'altres, no han estat tan positius. De fet, en alguns casos sabem que aquests grans canvis ens són perjudicials a nivell general i, en d'altres, encara no sabem les conseqüències reals que podran tenir sobre el nostre desenvolupament, la nostra vida i el nostre futur.

I són aquests canvis, els que acceptem com a "normals en l'era tecnològica", els que no haurien de ser tan normals ni tan fàcilment acceptats. En realitat, ens haurien de fer reflexionar una miqueta per tal de trobar-ne algun antídote.

Uns quants exemples que em venen al cap, conseqüència d'alguns d'aquests canvis tecnològics que hem anat patint i que ens afecten de ple, podrien ser l'augment constant de:

Problemes físics

- A l'aparell musculoesquelètic
- Pèrdues d'audició i de vista
- Danys al sistema nerviós
- Trastorns de la son
- Inactivitat física
- Alguns tipus de càncer i altres malalties greus

Problemes mentals i emocionals

- Trastorns psicològics
- Dificultat en les relacions socioafectives
- Manca de satisfacció, infelicitat
- Solitud, pessimisme, depressió
- Addiccions
- Pressió i estrès continuats

Seria interessant començar a implementar mesures, tant en l'àmbit individual com col·lectiu, per contrarestar aquests aspectes que afecten negativament la nostra qualitat de vida. Les noves tecnologies l'han millorada notablement i han de poder seguir millorant-la.

Kuendy Marsà



L'entrevista: Drets humans

Entrevistem Dani Vilaró, director de Comunicació d'Amnistia Internacional de Catalunya

Joan Xuriach (en nom de La Veu de Torre Llobeta): D'acord amb Blanca Garcés, del Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB), un dels reptes claus d'enguany seran les deportacions i immigracions massives.

D.V: Els estats tenen dret a regular les seves fronteres, però sempre respectant els drets humans i situant-los en el centre de les seves polítiques. No diem fronteres obertes, diem una gestió respectuosa amb les persones. Cal estudiar cas a cas, de manera individual, per determinar si una persona que arriba té dret a obtenir asil o protecció internacional. I si hi ha una persona que no té aquest dret, si se l'ha d'expulsar, fer-ho amb garanties i respectant drets. Hi ha una creixent militarització a les fronteres. Fugitius de Síria rebuts a trets a la frontera grega, l'any 2020 o la massacre de Melilla, l'any 2022.

J.X: Els discursos d'odi estan creixent entre els joves. Perillen els avenços aconseguits els darrers anys en drets humans?

D.V: Sí, totalment. Aquests discursos, lamentablement, estan tocant poder, en votacions o d'altres maneres. Els governs resultants porten agendes antidrets i volen revertir avenços que han costat anys assolir: els drets de les dones, de les minories socials, del col·lectiu LGTBQI+, de la pena de mort que alguns països volen recuperar...

J.X: El rearmament és un fet. L'amenaça nuclear és real?

D.V: El primer Tractat Internacional sobre el comerç d'armes que es va signar l'any 2014 era un bon instrument, amb unes mínimes normes de drets humans. No vendre armes quan el país receptor les utilitza per vulnerar drets humans. Lamentablement podem dir que és paper mullat. Qui ven armes a Israel, quan veiem què està fent, amb armes americanes o europees? L'amenaça nuclear hi és. Sempre hi és quan les potències nuclears estan enfrontades, tot i l'apropament actual entre Rússia i els EUA. Coneixem, malauradament, el potencial destructiu que tenen aquestes bombes. Paral·lelament, el comerç il·legal d'armes és benzina per seguir alimentant guerres arreu.

J.X: L'augment dels pressupostos militars, què implica per la lluita contra la degradació del planeta?

D.V: El canvi climàtic ens preocupa molt perquè no s'està fent res. A les cimeres anuals que s'han celebrat fins ara, els acords han estat de mínims i, tot i això, no s'han acomplert del tot. I ara, com dius, la majoria de governs posen la despesa militar com a gran prioritat i no l'emergència climàtica, cada cop més tangible.

J.X: La tecnologia: el dret a la privacitat i la repressió.

D.V: Els avenços tecnològics van més ràpids que la regulació dels governs. S'han de regular els usos perjudicials pels drets humans. Discriminadors d'IA, el reconeixement facial o l'espionatge a través dels mòbils. Aquí, a Catalunya, tenim el cas Pe-

gasus, que va afectar polítics i periodistes independentistes. La UE, en temes d'Intel·ligència Artificial, ho està fent prou bé, posant límits. Als EUA, no.

J.X: Amb l'ascens del neofeixisme, anem de la geopolítica a l'egopolítica?

D.V: Sí, sí. Part del discurs és criticar tot el que és l'administració pública, per desprestigiar-la. L'administració federal americana s'està desmantellant. La solució als problemes d'habitatge, laborals o sanitaris ha de venir de la gestió pública. Darrere del discurs "contra tot" hi ha gent perillosa que vol agafar el poder. I quan el té, es carrega drets.

J.X: És curiós que Trump, un ultraliberal, vulgui tancar fronteres. Cap a l'autarquia?

D.V: Nosaltres sols podem, és una visió errònia del propi país. Es creuen que són un gran país que té de tot. Crec que el diagnòstic és equivocat. Portem molts anys d'economia globalitzada.

J.X: Ens trobem davant del pitjor moment de les grans organitzacions mundials: ONU, UE, OTAN, OMS, TPI...

Sí, és cert. Des d'Amnistia fa vuit o nou anys que ho avisem. Funcionen malament, s'ha de dir, però s'han de mantenir, reformant-les. Necessiten un canvi important que haurien de fer els països membres. La situació és dramàtica perquè són els mateixos països qui les torpedinen. Aquestes organitzacions es van crear després de la Segona Guerra Mundial, abans no hi havia cap reglamentació que recollís els Drets Humans Universals. No podem retornar a un món sense normes.

J.X: No m'agradaria acabar l'entrevista d'aquesta manera. Sinó, quan surti d'aquí, em deixaré atropellar pel 47. Veus algun brot verd?

D.V: Potser sí. La gent està al carrer. És cert que el panorama no convida a l'optimisme, però també hem vist els últims anys, a Catalunya, sense anar més lluny, com la gent està mobilitzada. Als Estats Units, els ciutadans estan sortint al carrer a protestar. No el partit Demòcrata, no els polítics, la gent. Aquí hi ha un gran moviment en favor del dret a l'habitatge, contra els lloguers abusius o els desnonaments. Serà suficient per aturar les retallades en drets? No ho sabem, però sí que podem dir que la gent està activada.



Des d'Amnistia fem una campanya que es diu: "Protegim la Protesta". Vigilem la resposta de les autoritats davant les protestes al carrer en defensa de drets. Torno a Catalunya, on aquests darrers anys, davant de molta gent al carrer per temes polítics, hi va haver repressió. Això està passant a altres països com Xile o Colòmbia. La protesta és un dret i cal protegir-lo. Crec que la gent és conscient de les retallades en drets, conscient dels perills i amb ganes de defensar-los. La gent mobilitzada és la que, històricament, ha provocat els avenços. Si no protestem, posen l'accelerador i van provant. No diuen res? Doncs tiren endavant fins que et passen per sobre. Ens hem d'activar, no sé si és molt esperançador, però és el que podem fer.

J.X: Doncs bé, moltes gràcies, Dani, per la teva amabilitat. Et convidem a venir a Torre Llobeta quan vulguis, seràs molt benvingut.

¿Qué hacemos con el mundo?

En un mundo que parece a punto de saltar por los aires, en el que todo nos empuja a estar acongojados y a tener miedo: miedo a la guerra, al avance de los fascismos o al cambio climático entre otros motivos, nosotras podemos permitirnos el lujo de ima-

ginar el mundo que queremos. Podemos jugar a ser como Julio Verne y soñar en grande. ¿Qué nos lo impide?

Pero...

Dice **Llúcia Ballesta**:

Ya que estamos en él, vamos a intentar disculpar y olvidar sus locuras y quererle tal como es, e intentar poner de nuestra parte ilusión y fuerza para mejorarlo y dejarlo hecho un cielo a los que vienen detrás (que no se diga que no hicimos nada).

A **Elisenda Boronat** le inquietan otras cosas:

El món està boig, boig, com diu el títol d'una pel·lícula.

Què passaria si no tinguéssim mòbils, ordinadors, tauletes i llibres digitals? Hi ha a qui no l'importaria gens i aleshores no passaria res; d'altres no podrien suportar-ho.

Què passaria si en el futur per procrear ho féssim amb un robot, o bé els homes es poguessin quedar embarassats?, o si tot ho fessin els robots? O si clonessin moltes persones iguals?

Núria Villa lo imagina así:

Un món perfecte per a mi estaria lliure de guerres, enveges, malalties i ple de solidaritat i amor, sigui com sigui el color de pell, raça o religió i sense importar de quin partit polític ets simpatitzant o quin club de futbol segueixes.



Y **Conchi** cree en la sabiduría:

La naturaleza es injusta. El ser humano es imperfecto. No me hago ilusiones de que nuestro mundo pueda mejorar. Sin embargo, aún puedo soñar. Mi sueño imposible sería que nuestro planeta estuviera dirigido por un grupo de personas sabias y bondadosas. Creo que esa sería una manera de imponer Justicia, Tolerancia, Valentía y Prudencia.

Y **Àngela**, dice:

Estic d'acord amb les tecnologies, més o menys amb la intel·ligència artificial, però parlar amb una màquina i respondre a les seves ordres crec que mai m'hi acostumaré.

VOX populi

Al món, bufen aires neofeixistes. L'enfonsament de la socialdemocràcia, el descrèdit dels partits polítics tradicionals, les onades migratòries mal gestionades, la crisi econòmica del 2008, la crisi sanitària de la covid, el treball precari dels joves, el greu problema de l'habitatge o el domini de les xarxes socials per part de les Big Tech, són alguns dels motius que expliquen el neofeixisme creixent a Europa i als Estats Units.

A Espanya, el PP i VOX sumen cent-setanta diputats, a sis de la majoria absoluta. Amb força probabilitats d'assolir-la les properes eleccions.

El 22 de juliol de 1969, Juan Carlos, presta jurament de lleialtat al dictador, als principis del Movimiento Nacional i a les lleis fonamentals de l'Estat franquista.

L'any 1975 es converteix en rei i, unes dècades després, acompanyat d'uns quants escàndols de corrupció, d'actuar d'intermediari en la venda d'armes i demés, abdica en el seu fill, Felipe.

Són una nissaga per "la gracia de Dios y del Caudillo". Ningú els ha votat.

Al principi de la "transició democràtica", el sinistre Tribunal de Orden Público es va passar a anomenar Audiència Nacional, amb la mateixa estructura i personal. Els comandaments militars i policials van seguir en els seus càrrecs. El Nacional-Catolicisme va continuar dominant la Conferència Episcopal Española. La majoria de bens i immobles requisats per part de les tropes colpistes no s'han retornat. Els franquistes amb delictes de sang no van ser jutjats ni desposseïts d'honors.

En aquest escenari es va elaborar la Constitució Espanyola. El cop d'Estat de Tejero

va portar la primera involució: la Llei Orgànica de d'Harmonització del Procés Autòmic (LOAPA).

A partir d'aleshores, el PSOE i el PP (provinent d'AP, un partit fundat per ex-ministres de Franco) s'han alternat al poder.

Al llarg d'aquests anys, la societat espanyola ha conviscut amb els mateixos problemes que la resta d'uropeus però, això sí, acompanyats d'uns quants escàndols per corrupció protagonitzats per populars, socialistes i convergents.

Malgrat tot, Espanya, és una "democràcia perfecta" i plàcida. Fins que a Catalunya, s'inicia el procés. Neix VOX del ventre del PP, les clavegueres reobren les reixes i els feixistes surten al carrer amb la mateixa impunitat de sempre. El 3 d'octubre, dos dies després del referèndum de l'1 d'octubre, el rei pronuncia un discurs bel·ligerant donant el tret de sortida a una campanya de repressió, d'empresonaments, d'exilis, de causes judicials falses. Tot plegat amb el suport del PP, VOX, PSOE i el mutisme de la resta de l'arc parlamentari (aquest suport o indiferència, legítima a l'extrema dreta). La separació de poders, agafada amb pinces, s'esmicola.

Amb "la Gàl·lia" en calma, segons diuen, el franquisme nostrat ja pot dedicar-se a altres objectius, com ara, anar en contra del feminisme, dels immigrants o dels drets LGTBQIA+.

L'extrema dreta a Espanya, a diferència d'altres països, no és cap sorpresa és... VOX Populi.

Joan Xuriach Fusté

La violación como táctica de guerra

“En un conflicto armado, probablemente, es más peligroso ser una mujer que un soldado”

General Patrick Cammaert, Comandante de División de la ONU

Las mujeres han sido desde siempre y en todos los conflictos parte del botín de guerra del vencedor. Pero en la actualidad, las violaciones en masa de las mujeres durante una contienda se han convertido en un arma mortífera que las castiga bárbaramente.

La violación se utiliza actualmente como una táctica de terror y una forma de tortura que implica a personas no combatientes y, por tanto, totalmente indefensas. Y las consecuencias físicas y mentales de esas agresiones son devastadoras para las víctimas. Las secuelas que afrontan las mujeres violadas salvajemente van desde traumas emocionales y psicológicos hasta daños físicos a menudo irreparables, además de infecciones y embarazos no deseados que se convierten en estigmas sociales.

Estos ataques indiscriminados a las mujeres son unas de las atrocidades más silenciadas hoy en día en cualquier conflicto. No estamos hablando de una acción protagonizada por un grupo de soldados crueles, salvajes y descontrolados. Estamos ante una táctica de guerra perfectamente planificada, que alcanza cotas de crueldad inimaginables para las mujeres y sus hijos que no pueden defenderse.

A finales del siglo pasado y después de la guerra de la antigua Yugoslavia, durante la cual los serbios practicaron abiertamente la táctica de la violación en masa de mujeres musulmanas bosnias, la co-

munidad internacional reconoció por primera vez en la Historia las violaciones como un arma de guerra que se empleaba a conciencia a modo de herramienta para la limpieza étnica y el genocidio.

Actualmente, las violaciones realizadas de forma generalizada durante un conflicto se consideran delitos de lesa humanidad y crímenes de guerra. Pero en la mayoría de los casos los autores nunca son llevados a juicio y castigados. Porque son muy pocas las mujeres que denuncian públicamente lo sucedido. Y el motivo por el cual guardan silencio sobre la brutalidad sufrida es casi tan espantoso como la violación misma: aquellas mujeres que se atreven a denunciar son rechazadas y abandonadas por sus propias familias y comunidades. Su mera existencia recuerda la mancha en el honor que ha sufrido el esposo o padre de la mujer violada. Quebradas y destrozadas por las violaciones sufridas y abandonadas por sus propias comunidades que las consideran contaminadas e indignas, decenas de miles de mujeres jamás recibirán justicia por los terribles delitos sufridos.

Esther Poblete

*Codinamitzadora del Club de Lectura
Lletra Lligada del Centre Cívic
Torre Llobeta*

Dia feiner

En Matt repassa mentalment: tiopental sòdic, bromur de pancuron i clorur de potassi. S'obre la porta i entra el capellà amb una Bíblia a la mà. Darrere seu, l'alcaid i quatre funcionaris custodien un home negre emmanillat, molt jove.

Un minut. L'alcaid està pendent fins al darrer segon del telèfon que hi ha penjat a la paret, línia directa amb el governador de Texas.

L'home està estirat a la llitera, al costat de la vidriera, a la vista dels espectadors. Tanca i obre frenèticament els ulls. L'han subjectat amb corretges al front, a les mans i als peus.

En Matt te la injecció a la mà.

Els segons corren: quatre, tres, dos, un. Un toc precís amb la xeringa i, a continuació, un lleuger calfred sacseja el cos del noi. En Matt certifica la mort a les onze hores i onze minuts d'aquell assolellat matí de primavera.

Mentre l'alcaid el felicita per la seva profes-

sionalitat, els funcionaris, acompanyats pel capellà, s'enduen el cadàver al dipòsit.

En Matt surt al carrer i s'encamina en direcció al Wild Bill's, on l'espera una hamburguesa especial, la seva preferida. La demanarà amb patates fregides i ho acompanyarà amb una cervesa ben fresca.

Envia un WhatsApp a la Rose: "Tot ha anat bé, reina. Al vespre t'ho explico".

Guarda el mòbil i pensa en la tarda. Recollirà el Tim de l'escola i el portarà a l'entrenament. Després aniran una estona a la pista de bitlles.

Abans d'entrar al bar, estira els braços i inspira profundament.

Joan Xuriach Fusté

Guanyador del Primer Concurs de relat breu sobre drets humans d'Amnistia Internacional Catalunya



37è. Concurs literari de Nou Barris

El poder de les paraules



Amor, pau, llibertat, por, alegria, família, feina, política, valors, desassossec, angonya, primavera, gràcies...

Aquestes i moltíssimes paraules més van acompanyar-nos en el lliurament dels premis del Concurs literari de Nou Barris, que enguany ha arribat a l'edició número 37.

Com sempre, va ser un èxit: 320 persones participants i 115 d'assistents a la cerimònia.

En Xavier Marcé, regidor de Nou Barris, ens recordava que "...la literatura és un recurs únic per aportar reflexió, pausa, i permeteu-me potser la ingenuïtat, un punt de felicitat en

aquest temps ple d'incerteses que ens ha tocat viure..."

A totes les persones que formen part del jurat i les que van participar en el concurs, com sempre, moltes gràcies per continuar confiant en aquest certamen.

A les persones premiades, la nostra sincera enhorabona. Us convidem a l'edició número 38.

I a tothom, una invitació: continueu escrivint, necessitem aquestes petites certeses que ens regalen les vostres paraules.

*Equip de gestió
del Centre Cívic
Torre Llobeta*

Llista de persones i obres guanyadores

Narrativa

català

castellà

1r premi	NOM: Joan Company Arpa OBRA: RETALLS DE VIDA AMB SOROLL	NOM: Antonio Sánchez Taus OBRA: DESPUÉS DE VER LA TELE
2n premi	NOM: Karuna Lamarca Soria OBRA: VIATGE EN GLOVO	NOM: Yasmina Natale El Cabriti OBRA: LAS ANÉCDOTAS DE MARTA Y SUS GAFAS ROJAS
Accèssit	NOM: Manel Font Oller OBRA: EN SECRET	NOM: Alba María Martínez Adalid OBRA: LA DECISIÓN

català

castellà

Poesia



1r premi	NOM: Miquel Àngel Garrido Gallego OBRA: TOT ÉS LLUNY	NOM: Maica Gámez Arrabal OBRA: ENTRETELAS
2n premi	NOM: M ^a Carme Valls Roca OBRA: VEURE-HI CLAR	NOM: Enrique Chancó Mellado OBRA: DÍSELO
Accèssit	NOM: Francesc Josep Niebla Cátedra OBRA: CONCERT SOTA LA PLUJA	NOM: Boris Ignacio Rozas Bayón OBRA: BALADA PARA REFUGIARSE DEBAJO DE LOS COCHES

català

castellà

Humor



1r premi	NOM: Jacobo Cardenal Reynés OBRA: CAPUTXETA 21	NOM: Ismael Pérez de Pedro OBRA: VENTAJAS DE ACUDIR AL DERMATÓLOGO
2n premi	NOM: Iris Rodríguez Silva OBRA: L'ÀTIC	NOM: Tomás Luis Winter Salgado OBRA: DIOS NOS CUIDARÁ
Accèssit	NOM: Biel Arias Moreta OBRA: MEMÒRIES D'UNA VENJANÇA PUDENT	

Relat fantàstic



1r premi	NOM: Xavier Vilaplana Feixa OBRA: ELS ÉSSERS DE SATURN
2n premi	NOM: Elisa Rodó Casals OBRA: LA CIUTAT SENSE ÀNIMA

Relat històric



1r premi	NOM: Clara Ribatallada i Torelló OBRA: L'ANIVERSARI
Accèssit	NOM: Jordi Cuevas Gemar OBRA: FIAT LUX
Accèssit	NOM: Jordi Romero Diaz OBRA: EL MURMURI TRENCAT DE LES FORMIGUES

El senyal de les vísceres

En el transcurs de la història, uns han aixecat les armes per defensar-se i uns altres per atacar.

Al segle I, uniformades i en silenci, les cùries romanes escoltaven l'arenga del Cèsar que, alçant l'espasa, els cridava a guerra.

Al segle XIII, Eduard I d'Anglaterra envià Escòcia i alçà el lluent escut tacat de sang com a senyal d'identitat i victòria.

Al segle XIX, Gerónimo, cap dels apatxes, ple de plomes i pintures per tot el cos, sostenia una destreal amb una mà i amb l'altra alçava una cabellera. Era la mane-

ra de demostrar el seu poder i animava la tribu a lluitar contra la invasió dels primers colonitzadors europeus i l'exercit mexicà.

Al segle XXI, Elon Musk, multimilionari i magnat de la informàtica que ha finançat gran part de la campanya del president Trump dels Estats Units, enfervoreix el públic d'un míting, i de pas a milions que el segueixen per les xarxes, aixecant una motoserra.

Josep Bartolomé



El regal

Quedar-se sense feina va ser un daltabaix, però amb el temps s'ha adonat que va ser un autèntic regal que la vida li va oferir per dur a terme el seu somni més gran, el seu projecte de vida. Malgrat la incertesa i les pors que tenia, i que en alguns moments encara afloren dins seu, s'hi va llençar i ho va intentar. Va deixar el pis i la ciutat on havia viscut sempre i se'n va anar al bosc, allunyada de la multitud i les presses diàries. La casa que havia estat dels avis i de la qual en tenia molts bons records, quan de petita hi passava els estius amb tota la família, feia temps que estava tancada; s'hi havien de fer algunes reformes, però a poc a poc l'ha anat arreglant. Ella també es va reciclar representant diferents formacions per construir, maó a maó, les llavors del seu desig.

Malgrat que tots els començaments són durs i difícils, se sent feliç en aquest espai, transmetent la seva estima per l'entorn, els seus coneixements sobre flora i fauna i sobre la importància de conservar el medi natural. Ho fa a través de rutes pels camins que l'envolten i hi posa imaginació a través de les paraules, la seva millor arma. A vegades en forma de contes al voltant del foc, o llegint poemes sota arbres imponents. Envoltada de natura, sent que el que fa té un sentit i dona valor als seus dies, a la seva vida. Hi ha moments que s'entra en un món gris per a poder re-néixer i tornar a veure la llum del sol.

Núria Lorente



Pantalles

Un quart de segle, si fa no fa, havia passat des de l'últim cop que trepitjava aquell carrer. No era lluny de casa seva, però tampoc era un lloc de pas habitual. No hi circulava cap transport públic per allí, ni hi havia aparadors on aturar-se. Era, definitivament, un carrer prescindible per a qualsevol vianant. De fet, ella mai l'hauria freqüentat si no fos perquè allà hi vivia el pèl-roig més ben plantat de la ciutat, amb qui havia tingut un romanç d'aquells que deixa empremta.

Va ser una foto d'ell, trobada mentre endreçava papers, la que va encendre l'espurna de la curiositat. Una curiositat que, més sovint del que pensem, roman latent fins que algun fet atzarós la desperta. Què se n'hauria fet d'ell? Com que no tenia més contacte que el d'un record inexacte de la seva adreça, va pensar a fer una ullada a Internet. *Ai, les pantalles que tot ho saben!* —va pensar. Va teclejar el seu nom en un parell de cercadors, però no va obtenir resultats. També va tafanejar les xarxes socials, on tampoc hi va trobar res. Esgotada la recerca pel ciberespai, va tancar l'ordinador, va agafar l'abric i va sortir per la porta decidida a retrobar-se amb el passat.

Va atansar-se fins a l'adreça que recordava, conscient de la possibilitat que ell ja no hi visqués allà. El carrer no havia canviat gaire, potser s'hi havien aixecat alguns edificis nous, que convivia amb els antics formant un conjunt estèticament qüestionable. Encara quedaven bancs, això sí, enmig de les voreres amples. El va recórrer de cap a cap, llençant mirades fugisseres en passar pels portals on creia que ell vivia. Arribat al final del carrer, va girar cua i va fer el camí invers, aquest



cop més atenta a les persones amb qui es creuava. Va repetir el trajecte diverses vegades, fins que es va donar per vençuda, pensant que hi havia més probabilitats que caigués un meteorit que no pas que el trobés allà.

Abans de marxar, però, una idea li va venir al cap. Va recordar la germana d'ell i va adonar-se que a ella no l'havia buscada pel ciberespai. I si la trobés i de retruc s'assabentés d'alguna cosa sobre ell? Es va asseure en un dels bancs del carrer. Va treure el mòbil i va entrar en una de les xarxes socials més conegudes. Va escriure-hi el nom i... *voilà!* Hi era, amb un mur ple de fotos que va començar a obrir amb cura i esperit de recerca. I va resultar que tan encisada estava mirant la pantalla, que no va veure com un pèl-roig encara ben plantat, s'aturava en el portal que hi havia davant del banc on seia, ni tampoc va veure com obria la porta i es perdia escales amunt. Segurament a ell també li hauria agradat veure-la, però com no li havia de passar desapercebut un rostre que, com tants i tants altres, roman abocat a una pantalla?

Lourdes Rosselló

En aquest món boig

La condició humana és sorprenent. Mai ens cansem d'experimentar somnis, esperances, amors, anhels, alegries.

Viure la vida amb tota la intensitat acaronyant el seu misteri, així és com la vida ens regala el seu llegat sentint el seu alé apassionat.

Som, però, presoners d'una disbauxa col·lectiva d'una societat que promou els trastorns obsessius, la pressió desmesurada pel materialisme o una dependència tecnològica sense precedents? La distopia cinematogràfica ens dona evidències sorprenents quan recordem la inquietant **American Psycho** (Mary Harron, 2000). L'obsessió per la perfecció, l'èxit social, la banalitat, el narcisisme i la misoginia són vigents en un món on les xarxes socials poden amagar les veritables identitats.

En aquest món on res és el que sembla recordem amb tendresa **El Gran Lebowski** (Germans Cohen, 1998). Una paròdia on més enllà de l'extraordinari film, ens regala un guió que ens convida a la reflexió, l'absurd dels malentesos i el sense sentit de tot plegat. Acceptar el sentit de la vida sense ser esclau de res, els dogmes i les creences envoltades de manipulació tan freqüents. També, com el protagonista, existeixen moltes persones inadaptades a la nostra societat, sense expectatives,

amb trastorns emocionals o símptomes d'exclusió social.

Poètica, lírica, romàntica, rebel, provocadora, grandiosa. Una de les imatges de la gran pel·lícula de Bernardo Bertolucci **The Dreamers** (2003), on les relacions es conjuren en mirades, jocs, records, promeses, llums tènues i sensualitats en un prodigi cinematogràfic. I és que, en aquest món boig, tot és possible sense entendre-ho. Preguntes com què és el fet de ser normal, acceptable o permès, ens qüestionen a nosaltres mateixos i sobre l'evolució de la vida.

Les contradiccions i passions de jove, el sexe i l'amor despreocupat, la por al compromís. Una tènue versemblança amb la frenètica realitat de la vida, sovint encoratjada en uns paradigmes d'eterna infantilització i negació envers la vellesa.

Més enllà de les similituds, ens quedem amb el seu esplèndid relat en clarobscur. Finalment, una imatge per al record: la sempre inoblidable **El Guateque** (Blake Edwards, 1968). Una oda a l'oblit dels convencionalismes socials, la ingenuïtat, l'alegria de viure sense més en un univers embogit... tal vegada com el nostre.

Beatriz Álvarez



Taller de haikus

Obro finestres
m'envaeix aire nou.
Trenco rutines.

Joan Xuriach

Ventana abierta.
¿Paisaje diferente?
El mismo mundo.

Elisabet Prades

¿Por qué temer
tanto a la incertidumbre?
Todo es incierto.

Lola Gómez

En Palestina
siguen haciendo nidos
las golondrinas.

Domingo Aragón

Els sords i els cecs
cada dia en som més.
Cap on anem?

Kuendy Marsà



*Grup de Haiyines de Torre Llobeta
Coordinat per Domingo Aragón Oliva*

El racó del haiku

Nit

Dos cossos nus
Els llençols amanyagats
Quina dolça nit!

No arriba l'alba
Tocant l'insomni vetlló
Els somnis adormits.

No arriba l'alba
Darrere de l'horitzó
El sol dormisqueja.

El vol silenciós
de la blanca òliba
trenca la foscor.

Xael



Futuro indefinido

Mañana

Pasado

Dentro de veinte años

O de cincuenta

¿Cómo será el mundo?

Seremos robots

U otra vez esclavos

¿Se reirá?

¿Se llorará?

¿Se hablará?

¿Cantarán los pájaros?

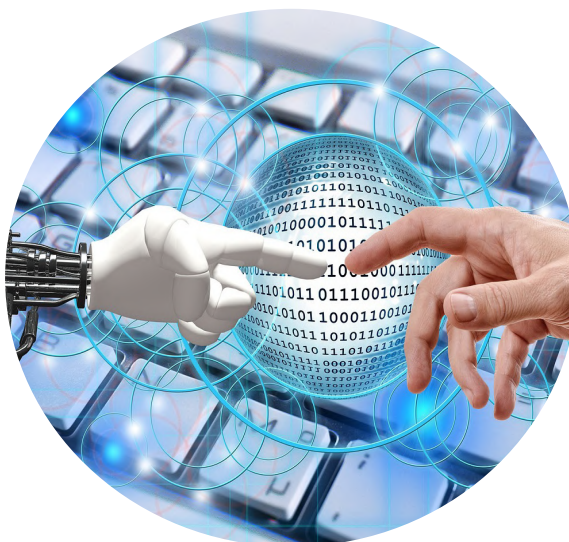
¿Murmuraran los ríos?

¿Bailarán las algas en el mar?

¿O bien será un desierto inmenso?

Dentro de cincuenta años

¿Habrá mundo?



Epiria

Volar i voler

Que no saben què volen,

però ho volen ja!

Voler, voler... o potser

volar, volar...

És clar que sí, que cal voler
i voler.

I volar i voler ja, avui, en aquest instant
perquè el futur es fa
sempre des del present.

Voleu, voleu, jovent

i el temps dirà a quins cels.

Lola Gómez Carrascal

37è. Concurs Literari de Nou Barris

Un tast dels poemes premiats

Entretelas

VOY

A

PRENDER

Las costuras abiertas
de mi costado,
los bolsillos rotos
y los bajos deshilachados
con alfileres
de cabeza blanca
y fino metal.

A

ENSARTAR

Con hilo dalia bermellón
una aguja
de ojo minúsculo
y atravesar con pespunte
de izquierda a derecha,
por los imperfectos
y grisáceos pliegues
de mi cuerpo.

[...]

Maica Gámez Arrabal

1er Premi poesia en castellà

Tot és lluny

I

Com peixos que es gloriegen en un riu,
tornem a la gàbia els nostres records
i als marges de les coses ja viscudes.
Un món de queixes ens serà redimit,
que vol dir perdre el compàs amargament
des del silenci i les contradiccions.

Allò que la pupil·la mai no troba
en el present o la infelicitat,
a les entranyes del bosc de la vida,
caldrà cercar-ho pel forat més negre.
Després de tant de temps a les fosques,
tots els teus dies són el mateix engany.

[...]

Miquel Àngel Garrido

1er premi poesia en català

* Podeu llegir els poemes sencers al document de les obres guanyadores, publicat al web del Centre Cívic Torre Llobeta.

Palabras

Nora

Una y otra palabra
¿Dicen lo mismo?
Cambian sus lugares en los versos
Se mezclan
Siguen los caminos
Unas llegan cansadas.
Para alcanzar el ritmo
Para esconderse raudas
Cuando huelen flores secas
Las palabras a veces
se visten de cuchillos
Se arrastran por el césped,
se trepan a los nidos calientes
Se meten en el lecho
de los amantes
Beben en cualquier río
Las palabras que desean
Nadan en tu sangre
ríen en tu sexo
desnudan tus silencios
Se abrazan temerosas
en espacios vacíos
Son bellas palabras
Que todo lo dicen
Nunca jamás callan
Las palabras se prendieron
en mi olvido.



Elisabet

*Mis palabras hablan, gritan
gimen, susurran
ríen, lloran
Son rosas y son puñales
Llevan alas y raíces
lluvia y niebla
Surgen de día, de noche
de la luna o bien del sol
De las olas y del río
Tan cercanas o lejanas
que tropiezo o no les llego
Transparentes y livianas
mis palabras
corren, vuelan o se esconden
entre luces de la noche.*

Tejedoras de palabras

Ligando letras

Ya no recuerdo ese momento fundacional en el que aprendí a nombrar el mundo, en el que, letra a letra, sílaba a sílaba, fue creciendo en mí ese hogar de palabras que iban a hacer de la realidad un lugar habitable... ¿Qué debí sentir la primera vez que dije “mamá” y el rostro de mi madre se iluminó o “agua” y alguien que me quería colmó mi deseo? No, no puedo saberlo, y todo y que estoy convencido de que esas emociones están inscritas en lo más profundo de mi recuerdo, en la arquitectura elemental de lo que soy, no puedo evitar que se pierdan en la bruma del tiempo. Pero sí puedo acercarme a ese otro momento, mágico y luminoso, en el que descubrí que uniendo palabras, entrelazándolas, fusionándolas en el matraz de la gramática, se destilaban relatos en los que se daba existencia al mundo. A un universo familiar y conocido, pero también a otros, infinitos e inexplorados, que solo hacían que excitar mi imaginación. Una auténtica aventura en la que era difícil discernir entre lo real-real y lo real-imaginario, porque lo imaginario también es un modo de lo real. Lo que la realidad fuera se me desplegaba en toda su inmensa complejidad.

Descubrí que un niño de barrio, como yo, podía ser *Un capitán de quince años*, o viajar en el Nautilus, o hacer un *Viaje al centro de la Tierra*. Los libros empezaban a desvelarme sus secretos y fue tal mi fascinación por los mundos paralelos que me mostraban, que no dudaba en invertir mi exigua paga semanal en conseguirlos. También empecé a comprender que lugares como Narnia, o el País de las Maravillas, o el mismísimo Macondo, y los personajes que los habitaban, todo y no ser tangibles y no tener más solidez que el papel en el que estaban impresos, siempre hablaban de lugares conocidos, de personas reconocibles, de lo que yo sentía y pensaba, solo que lo hacían dando un rodeo o tomando un atajo a través de la espesa selva de la imaginación.

Todo eso iba aprendiendo, y sentía como mi vida, la de cada día, se iba tejiendo con he-

chos, con lo que me pasaba y con las palabras que lo explicaban, que en muchas ocasiones tomaba prestadas de lo que leía, así como lo que leía se iluminaba con aquello que me pasaba. Recuerdo un día tomar conciencia de que la lectura era un acto íntimo, un encuentro entre autor y lector en el que éste último completa lo escrito proyectando sobre ello su propia experiencia, lo vivido, lo pensado, quienes somos, quienes queremos ser, quienes creemos que son los otros. Los otros ¿quiénes son los otros? la duda, que siempre acecha, hizo saltar la pregunta. Quizás el lugar que ocupa Macondo en mi mapa del mundo no sea el mismo que el que ocupa en el de esos otros. Hoy ya no es una duda, es una convicción, que deriva en una necesidad, la de poner en común la experiencia de viajar por los libros, de viajar acompañado para hacer de mi propio viaje una experiencia más rica. Así que, desde aquel origen en el que aprendí a ligar letras escupiéndolas con tesón y emoción, he llegado a esa salida natural que es un club de lectura (Lletra Lligada), un territorio neutral en el que compartir, en el que recorrer tus propios pasos con la mirada de otros, para saber de los otros y de mí mismo. Alguien dijo que el alma es la memoria, y la memoria un relato, una fábula en la que dotamos de coherencia, de sentido, al recuerdo de lo que nos ha ocurrido, y sí, también de lo que no nos ha ocurrido. Llegado a éste punto, siento que lo que soy, sea eso lo que sea, está hecho de palabras y de palabras que no solo habitan mi pensamiento, sinó también mi corazón y mis entrañas. Todas ellas, desde aquella primera “mamá”, a ésta última “entrañas”.

Javier Rodríguez
Codinamitzador del Club
de Lectura Lletra Lligada
del Centre Cívic Torre Llobeta

Torre Llobeta sobre rodes

Aperitiu cultural al Monestir de Poblet i calçotada a Valls

Aquest passat 4 de febrer, i amb la il·lusió que caracteritza la nostra colla de Dones en Forma de Centre Cívic Torre Llobeta, vam sortir del passeig de Maragall plenes d'entusiasme i amb ganes de trobar-nos i passar-ho molt bé.

Abans de començar la visita cultural al Reial Monestir de Santa Maria de Poblet, vam fer la parada per esmorzar, com de costum, i vam continuar el viatge cap al deliciós aperitiu abans de la calçotada.

Durant la visita al Monestir vam disposar de dues guies molt bones que ens van anar explicant la molt interessant història del monestir cistercenc, i, entre altres espais, vam visitar les estances i el preciós claustre major, que va començar a ser construït durant el segle XII i es va finalitzar el segle XIII i és principal dels tres que hi ha.

No m'estendré gaire en explicar la visita perquè hi ha molt a dir, però voldria comentar que el va fundar Ramon Berenguer IV de Barcelona l'any 1150 i va cedir els terrenys a l'Orde del Cister. El monestir està situat al peu de les muntanyes de Prades, a la comarca de la Conca de Barberà. Poblet constitueix un impressionant conjunt monàstic, dels més importants d'Europa.

Durant els segles XIV i XV, va esdevenir el panteó reial dels sobirans de la Corona d'Aragó, tot i que també acull les tombes d'alguns monarques anteriors, d'altres membres de la família reial i de diferents llinatges nobiliaris.

El 1921, després de la visita del rei Alfons XIII, El Govern Espanyol el va declarar Monument Nacional i, el 1991, la UNESCO el declara Patrimoni de la Humanitat.

Tot i que és un monestir de l'Orde del Cister, actualment hi fan vida entre uns vint i trenta monjos de l'Orde Benedictí, els quals tenen com a lema de vida "*ora et labora*", que és el que sempre els ha caracteritzat: l'oració i el treball. Això vol dir que treballen molt els horts de les seves terres. També és curiós saber que el monestir està habitat des de fa uns vuit-cents anys.

Els aldarulls de la Guerra Civil van malmetre molt l'església del monestir i, una dada que em va semblar curiosa, és que la majoria d'escultures, columnes, tombes i altres d'alabastre, les va restaurar l'escultor Frederic Marès i tot gràcies a una sèrie de dibuixos, fotos i apunts que ja existien.

En resum, va ser molt emocionant submergir-nos en la història tan rica que tenim, tot passejant pel gran monestir.

Tot seguit, i ja amb molta gana, vam anar a Valls al restaurant on, com cada any, ens tracten la mar de bé. Abundància de calçots i carn a la brasa –tot boníssim–, i després de dinar una bona ballada amb música que ens va ajudar a baixar una mica l'abundós dinar.

I finalment, cap a l'autocar i a Barcelona. Una sortida emocionant, agradable i completa amb la grata companyia de la Celia i també del Guillermo, que va venir com un més de la colla.

Gràcies un cop més a l'equip organitzador i a esperar la pròxima sortida!

Isabel Maria Cabrera Llumà

El fandango de Ravel

Per on començar aquesta història d'històries? El més assenyat seria des de l'inici, però, de debò, no sé on situar-lo. Crec que començaré per la petició d'un ballet que li van fer al cortès, discret i certament distant Maurice Ravel.

Ida Rubinstein, (1883-1960), ballarina de formació no reglada que va començar tard en el món de la dansa, però de gran presència escènica, mecenes i icona de la belle époque, li encarrega un ballet a Ravel, el 1928. Ravel pensa en una adaptació d'*Iberia*, d'Albéniz, i titular-lo *Fandango*. Cal recordar que Espanya, pel folklore i particular idiosincràsia de país, era considerada una font d'exotisme: Debussy, Rimsky-Korsakov i el mateix Ravel en són uns bons exemples.

Però, a l'hora de demanar els drets d'autor de l'obra, es va donar el cas que un tal Enrique Fernández Arbós (Madrid, 1862 - Donosti, 1939) ja els havia adquirit (i orquestrades algunes parts). Joaquín Nin va ser l'encarregat d'informar-lo que aquest projecte no podia ser. Qui era aquest Fernández Arbós, va preguntar-li Ravel?

Doncs ni menys ni més que un gran virtuós del violí, compositor, director d'orquestra de prestigi internacional. Col·laborador de Brahms en algunes obres de cambra, concertino de la Filharmònica de Berlín (1886-1888) i de la de Boston (1903-1904). Val a dir, que Fernández Arbós, en assabentar-se de la intenció de Ravel, va oferir-li gratuïtament els drets d'*Iberia*. Però Ravel va refusar l'ofertament.

Canvi de plans, l'obra s'havia d'estrenar. El 1928, Ravel està de vacances a Saint-Jean-de-Luz i decideix fer una obra nova, *Bolero*. Concebuda com un *continuo cres-*



cendo orquestral –aquesta és la clau–, una melodia es repeteix durant tota l'obra i a mesura que avança cap al final es van afegint les diferents famílies d'instruments, la intensitat orquestral creix fins a culminar en un clímax amb un gir musical inesperat. En paraules seves, no pretenia altra cosa que “una melodia, l'escriptura orquestral és simple i directa al llarg de tota l'obra, sense la més mínima temptativa de virtuosisme”.

Aquesta innocent melodia que tothom xiula sense saber ben bé quan l'hem sentida per darrera vegada, va tenir crítiques negatives adduint que era una obra absent de música, pel seu caràcter repetitiu i monòton d'uns 15 minuts de durada. Però, Ravel ja se n'havia adonat i ben clar ho va expressar: “Aquest pot ser el motiu pel qual no hi ha ni un sol compositor a qui li agradi el *Bolero*, i des del seu punt de vista tenen tota la raó. He fet exactament allò que volia fer, i per al públic hi ha dues opcions: o agafar-ho o deixar-ho.” Ravel, 1931.

Manuel Bravo Gil

El Districte de Nou Barris i els noms dels seus barris

El passat 26 de febrer ens va visitar l'Isidre Pérez, voluntari per la llengua del Consorci de Normalització Lingüística i ens va explicar un munt de coses curioses i interessants sobre el nostre districte. Com

a mostra de tot el que vam aprendre a la xerrada, l'Isidre Pérez ha elaborat una llista on trobareu l'origen dels noms dels barris del Districte:

Vallbona: El rei Jaume I, en una visita a la zona, va dir: “quina vall més bona per a fer-hi un poblament”, perquè la terra era molt fèrtil i apta per al conreu per causa de la proximitat amb el riu Besòs i a les torrenteres que baixaven de la serra de Collserola.

Ciutat Meridiana: El barri està situat just al final de l'avinguda Meridiana, que deu el nom al fet que el seu traçat coincideix amb un dels meridians de la Terra, el Meridià de Dunkerque.

Torre Baró: El Baró de Pinós va construir la seva residència a la zona. En aquella època, quan es tractava d'una edificació suntuosa, se l'anomenava torre.

Trinitat Nova: És l'expansió del barri de la Trinitat Vella, que deu el seu nom a la capella dedicada a La Santíssima Trinitat (Pare, Fill i Esperit Sant).

Les Roquetes: Terreny molt rocós. Hi havia dues pedreres d'on s'extreia la pedra per a la construcció. Bona part de la ciutat de Barcelona està construïda amb aquest material. Alguns carrers del barri recorden aquest fet: carrer de la Pedrera, camí de la Pedrera, baixada del Pedregar.

Verdum-Verdún: Ciutat de França, on a la Primera Guerra Mundial hi va haver la batalla més llarga i més cruenta, la Batalla de Verdún, on va morir moltíssima gent. Quan es va construir el barri, se li va posar aquest nom en memòria de les víctimes.

La Prosperitat: El barri deu el nom a la cooperativa d'habitatges que va construir les primeres cases, que es deia la Prosperitat.

Durant la postguerra era habitual posar noms positius a les empreses i botigues, per exemple: La Moderna, La Puntual, La futura, etc.

Porta: Cognom de la família propietària de la masia Can Porta i dels terrenys on s'inicia la construcció del barri.

La Guineueta: Hi havia a la zona una masia al costat del Torrent de la Guineu, se li deia així perquè hi freqüentaven aquests animals, una cria s'apropava buscant menjar i en trobar-ne, es va acostumar a anar-hi cada dia. La seva presència era familiar i la gent va començar a anomenar la masia, Can Guineueta.

Canyelles: Al barri hi va a parar el Torrent de Canyelles, anomenat així perquè proliferen canyars petits o canyissars, altrament dits: canyelles.

Can Peguera: La zona era una gran pineda, de la resina dels pins es fabricava pega en una masia anomenada, per aquest motiu, Can Peguera.

El Turó de la Peira: Antigament Turó de Montarell. Envoltat de masies, la més propera era Ca la Peira, propietat d'una senyora gallega, Maria la Peira. Després donaria nom al turó i al barri.

Vilapicina i la Torre Llobeta:

Vilapicina: Picina ve del llatí pix-picis, que significa pega. La zona es coneixia com a Vila de la Pega, per causa de la resina que sorgia de la gran quantitat de pins que hi proliferaven.

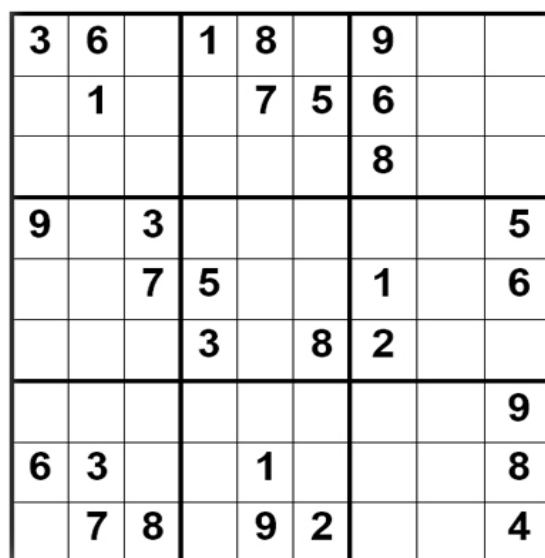
La Torre Llobeta: Antiga casa senyorial residència de la família Llobet. Quan es va morir el propietari, la seva dona es va fer càrrec de la finca i la va convertir en masia. La gent l'anomenava la Torre de la Llobeta.

*Consell editorial
de La Veu de Torre Llobeta*

Sopa de letras



Sudoku



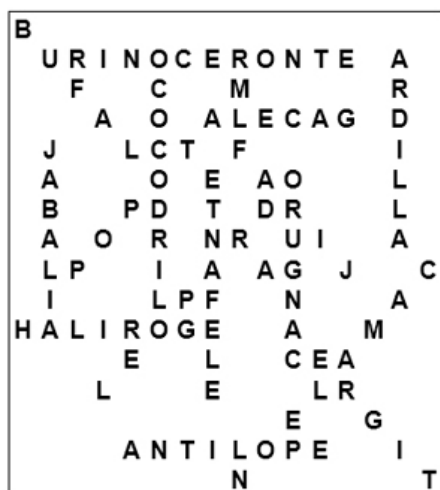
Una propuesta de
Rufino

En el recuadro se encuentran quince nombres de herramientas de trabajo. Se pueden leer de izquierda a derecha y de derecha a izquierda, de arriba abajo, de abajo arriba y en diagonal.

MARTILLO – ALICATE – ORDENADOR – TALADRO – BROCHA
 TENAZA – SIERRA – ESCARPA – PALETA – NIVEL
 CEPILLO – PINCEL – MACETA – LIJADORA – ESPATULA

Solución a la propuesta de *La Veu de Torre Llobeta* núm. 83

Sopa de letras



Sudoku



Tarta Tatín

(un delicioso error)

La tarta Tatín es una tarta de manzanas que se cocina invertida.

Su origen se remonta al año 1889 y tuvo lugar en Francia, en un pequeño hotel de la localidad de Lamotte-Beuvron, atendido por las hermanas Caroline y Stephanie Tatín.

Parece ser que un día, Stephanie comenzó a preparar su tradicional pastel de manzana, pero ocupada por otras tareas, se olvidó de las manzanas que se estaban caramelizando en una sartén. Al notar olor a quemado, trató de disimular el accidente cubriendo la sartén con un trozo

de masa y terminó de cocinar esa rareza en el horno. Cuando se enfrió, le dio la vuelta y, para su sorpresa, esa tarta cocinada al revés fue un éxito entre los huéspedes del hotel, convirtiéndose en su postre emblema y en un gran referente de la pastelería francesa.

La receta que os voy a explicar es muy sencilla, no necesita horno, se prepara toda en una misma sartén. Solo precisamos una sartén con tapa para que se reparta bien el calor y la masa se cocine completamente.

Ingredientes:

Para las manzanas caramelizadas:

4 manzanas, 1 pizca de sal, 1 cucharada de zumo de limón, 2 cucharadas de azúcar y 1 cucharadita de canela en polvo.

Para la masa:

250 g de harina de trigo, 1 cucharadita de levadura, 1 pizca de sal, 1 huevo, 1 cucharadita de esencia de vainilla, 350 ml de leche y 4 cucharadas de azúcar.

Calienta en una sartén el azúcar a fuego lento, cuando esté casi caramelizado, pon las manzanas peladas y cortadas a cuartos con el resto de ingredientes.

Remueve de vez en cuando, verás cómo las manzanas van soltando su jugo. Cocina durante unos 15 minutos, cuando estén caramelizadas, apaga el fuego y déjalas reposar.

Mientras, preparamos la masa: mezcla la harina, la sal y la levadura en un bol, remueve y reserva. En otro bol mezclamos el resto de ingredientes, los vertemos sobre la masa anterior y mezclamos con unas varillas.



A continuación, vuelve a encender el fuego y vierte por encima la masa, asegurándote que cubre por igual todas las manzanas. Tapa la sartén y cocina durante 10 minutos a fuego lento o hasta que pinches con un palito y salga seco.

Apaga el fuego y déjala enfriar antes de darle la vuelta.

Sírvela con crema inglesa o una bola de helado de vainilla y... ¡A disfrutar!

Alicia Martínez

Mi banda sonora

La música ha sido mi gran afición, especialmente los estilos folk-rock y pop-rock. Cada etapa de mi vida se ha visto marcada por una canción, artista o grupo. Con apenas cuatro años oía por el patio de casa a los Beatles y a los Rolling Stones. Para mí, en aquellos principios eran muy similares y me atraía su música alegre y desenfadada. En el ámbito nacional me interesé por cantautores como Rosa León y Luis Eduardo Aute.

A finales de los 70, en mi primera excursión a la montaña –una de mis aficiones–, escuchaba a un tal Bob Dylan y a la que fue su pareja musical y sentimental, Joan Baez. Era el momento de grupos norteamericanos de country-rock y rock and roll como Creedence C. R. y The Eagles, con su mítico *Hotel California*. Durante mi etapa de instituto surgió Tequila, un grupo de rock and roll hispano-argentino. Con sus canciones aprendí a tocar mi guitarra acústica en su faceta rítmica, que siempre ha sido mi especialidad.

A mediados de los 80 escuchaba a Miguel Ríos y a Loquillo y Los Trogloditas, con temas como *El blues del autobús* y *Cadillac solitario*, respectivamente. También escuchaba voces femeninas como Ana Belén o Luz Casal.

Por aquellas fechas asistí a un concierto de Joaquín Sabina en la Plaza Monumental de Barcelona. Temas como *Calle melancolía* o *Así estoy yo sin ti* no faltaron aquella noche.

De excursión por el Pirineo catalán, escuchaba a Bruce Springsteen y al grupo U.S.A for Africa con su himno *We are the world*. En esa misma época, en una masía del centro de Catalunya, oía al grupo Sopa de Cabra, con cuyo estilo pop rock me identifiqué totalmente. Su directo *Ben Endins* es ya una leyenda de la música de aquí.

El siglo XXI fue el comienzo de mi etapa de asistencia a conciertos en directo. Vi actuar en el Palau Sant Jordi a dos de mis guitarristas predilectos: Mark Knopfler, con sus Dire Straits, y a Eric Clapton con su banda.

En el mismo escenario ví a Paul McCartney, en el que sin duda fue el más memorable concierto de mi vida. Tanto es así que quise viajar a Liverpool y conocer más de cerca el universo Beatle para retornar a mis raíces musicales.

También me llevaron a mi pasado el concierto del legendario Bob Dylan en el Poble Espanyol y el de Bruce Springsteen en el Estadi Olímpic. Pude ver a Joan Baez en el festival de Cap Roig de la Costa Brava. Este concierto fue especial para mí y me hizo profundizar en artistas femeninas de country-rock y rock and roll como Bonnie Raitt, Emmylou Harris, Sheryl Crow y, la reina, Tina Turner.

Volviendo al *leitmotiv* de mis excursiones, recientemente regresé a la zona del Ripollès, donde me encontraba hace cuarenta años, y volví a escuchar el himno de U.S.A for Africa, *We are the world*. Ha sido como cerrar un ciclo vital. Y hablando de himnos, no me puedo despedir sin mencionar mi himno por excelencia: *Imagine*, de John Lennon, del que por cierto Joan Baez hizo una hermosa versión.

Si os he hecho recordar bonitos momentos en vuestras vidas, esa era la intención.

Gracias a la música, gracias a la vida.

José Ruiz Roca

Voluntario del Taller de guitarra per a principiants

Ofelia, de Millais

La gran mayoría de las veces, cuando nos acercamos a una obra de arte, la vemos sin observarla. Nuestros ojos se posan sobre la superficie, pero rara vez nos detenemos a escarbar en la historia que habita bajo las capas de óleo. La pintura que aquí contemplamos es la celeberrima *Ofelia*, del pintor prerrafaelita John Everett Millais. A pesar de su innegable belleza, o tal vez precisamente debido a ella, la imagen que se despliega ante nosotros encierra una dureza indescriptible.

La escena representa el suicidio de la joven protagonista de *Hamlet*, de Shakespeare: Ofelia, flotando entre flores, abandonada al agua y al silencio. Mujer y naturaleza parecen disolverse en un todo, en una suerte de comunión trágica, gracias a la obsesiva atención al detalle, una característica muy celebrada de la estética prerrafaelita que, sin embargo, vela otra historia aún más oscura.

La modelo representada en esta imagen no es otra que Elizabeth Siddal, quien pasó de ser dependiente de sombrerería a convertirse en musa del movimiento prerrafaelita, y más tarde, artista y poeta por derecho propio. Que hoy desconozcamos su nombre pero reconozcamos con facilidad el de su marido, Dante Gabriel Rossetti, no debe sorprendernos. En el momento en que Millais la pintó, Siddal era una joven entusiasta deseosa de formar parte del mundo artístico que se desplegaba ante ella. Un anhelo que la llevó a acceder a posar durante horas en una bañera llena de agua helada



para lograr el efecto realista del cuerpo flotante de Ofelia. Aquel gesto le costó caro: una neumonía crónica y la consecuente adicción al único remedio: el láudano. Su salud física y mental se fue resquebrajando, y su compleja, por no decir tóxica, relación con Rossetti solo agravó su fragilidad. La muerte de Siddal llegó prematuramente, envuelta en un velo de ambigüedad:

¿Accidente o suicidio? Lo cierto es que su historia nos obliga a mirar más allá del lienzo, a pensar en la vida que sostenía la pose, en la persona tras la imagen inmortalizada. Y sobre todo, nos invita a romper con el mito y a cuestionar la romantización del suicidio femenino, tan reiteradamente representada en el arte y la literatura.

María Martínez Sotelo

¡Hasta siempre!

Creo que lo he explicado muchas veces, la primera vez que compartí una tarde de jueves con les Dones en Forma, allá por el año 1994 o 95, celebraban Sant Jordi y yo leí, muy animada, aquellos versos de Pere Quart:

Déu I tu, què vols? Jo Doncs, jo sols vull – ei, si pot ser–: Un poc de fam i un xic de pa. Un poc de fred i un poc de foc [...] ”

Me sonrieron agradecidas y me acogieron. Decidí quedarme. Desde entonces estoy con las mujeres de Torre Llobeta, recorriendo juntas este largo camino.

Con ellas aprendí una de las lecciones más importantes de mi vida: nunca es tarde, me decían siempre. ¡Y era verdad!

Me animaron a estudiar e hice dos carreras, después un posgrado, y, mientras estaba en la universidad en el 2004, Cristina –la directora del centro cívico en aquel momento–, me dio la oportunidad de trabajar en Torre Llobeta. En el 2013 comencé a ejercer las funciones de dirección. Y aquí estoy, después de casi 30 años, en esta casa que nos acoge.

Ahora se cierra esta etapa de mi vida, comienza una nueva: la jubilación. Y sólo me queda decir:

GRACIAS, por todo lo aprendido, por los libros que leímos, por las películas y obras de teatro que vimos, por los viajes y las salidas culturales que hicimos, por las páginas de *La Veu de Torre Llobeta* que escribimos entre todos y todas.

GRACIAS, por las personas que conocí y quise, por los buenos momentos vividos y por los no tan buenos, por las risas, también por las lágrimas vertidas en algunas ocasiones.

GRACIAS, por el regalo inmenso de haber compartido este tiempo con personas tan excepcionales que tanto me han aportado y que me han regalado largos años de aprendizajes y alegrías.

Todas y todos sois parte de mi vida, ¡para siempre!

Celia Juárez Barreiro

[...] *I a més, què vull?*
Un xic de seny.
I un poc de temps.
I un xic de món.
I un poc de sort.[...]
Pere Quart (Joan Oliver)

Del Miedo Ambiente

A estas alturas del siglo XXI podemos estar satisfechos de la consciencia que la mayoría de los países del mundo industrializado ha tomado o están tomando con respecto a la contaminación del planeta Tierra y, en consecuencia, el propósito de enmienda a largo, medio y corto plazo para ir corrigiendo esta desastrosa deriva en la que nos vemos inmersos, con el objetivo, a ser posible, de restablecer el equilibrio entre nuestra de-forma de vivir y la posibilidad de poder seguir con vida en este entorno en que nos encontramos. Esto es un punto en favor de la humanidad de la que formamos parte, queramos o no. Otro cantar es el asunto de las guerras, la-

mentablemente después de miles de años como colectivo humano aún no hemos aprendido a respetarnos y a solucionar nuestras diferencias sin llegar a las manos, pero hasta ello podemos verlo desde una perspectiva positiva, si queremos y podemos forzarnos, y pensar que con los conflictos bélicos el ser humano hoy por hoy está destruyendo armas y partes contaminadas de la Tierra, porque ya no queda parte alguna sana. ¡Y hasta sería bueno si nadie resultara dañado!

Domingo Aragón Oliva



Edgar López Jöker, *Guampiro*

Vull estrenar-me en aquesta pàgina fent una referència a un gran professional de la vinyeta i de l'humor, de qui sempre he admirat la seva personalitat, tant en la seva forma com pel seu talent per fer el que ell deia: "l'humor mut és sense paraules". En *Guampiro* va deixar el llistó molt alt en aquesta professió. Jo em comprometo a fer el



millor que pugui, amb la seguretat que no arribaré mai ni a apropar-me a la seva genialitat.

El que puc dir, no com a excusa sinó com a aclariment, és que dibuixar ha estat sempre la meva afició, no la meva professió, encara que hi ha qui diu que no és una afició sinó una incontinença, augmentada des que em vaig jubilar.

Josep Callejón

Sobre el futur de la cibertecnologia al servei d'una saníssima restauració



—No sé si mitjançant aquest androide algú m'escolta. El que nosaltres hem demanat és una paella de marisc.

—BIP – BIP, negatiu, segons les seves constants observades amb els aparells analitzadors que els han col·locat a l'entrada, vostè sobrepassa en colesterol i àcid úric i la senyora sobrepassa en glucosa. Per això, el doctor cuiner recomana aquest plat d'arròs bullit, compartit i servit sobre una tauleta analitzadora cullerada per cullerada, amb un rave de postres, i una infusió de camamilla amb dues canyetes per compartir. En el

seu cas està desaconsellat el cafè, però els podem servir una tasseta d'aigua mineral prèviament bullida. El compte, els el presentarem tot seguit: el dinar són 12 euros i el diagnòstic, més l'anàlisi, més la recomanació culinària col·legiada són 370 euros. A banda, si volen la recepta impresa serien 50 euros més. La propina és voluntària però no s'accepta menys del 30%. Moltes gràcies i bon profit.

—Nena, sortim a tota velocitat i anem a dinar a qualsevol clínica o hospital.



Centre Cívic Torre Llobeta



***Des del Centre Cívic
Torre Llobeta
us desitgem
que passeu un
molt bon estiu!***

